

Ο λόγος του Χριστού προς τους νέους - Του Σωτήριου Θεολόγου

/ [Γνώμες](#)

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς μεταφέρει στην πόλη Ναΐν για να συναντήσουμε το Χριστό. Η πόλη της Ναΐν βρίσκεται κοντά στην λίμνη της Γεννησαρέτ, εκεί που αφήσαμε το Χριστό πριν 2 Κυριακές.

- Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Σήμερα, μόλις πλησιάζει ο Χριστός την πόλη, του φέρνουν κοντά Του ένα νεκρό παιδί. Ένα μοναδικό παιδί μιας χήρας γυναίκας. Ο Χριστός, μπροστά στον πόνο και στη δυστυχία της μάνας, την σπλαχνίσθηκε και είπε: «μηκλαΐε».

Ο Χριστός κατευθύνθηκε προς τη μεριά της σορού και ακούμπησε το φέρετρο, ενώ αυτοί, οι οποίοι κουβαλούσαν το φέρετρο, σταμάτησαν. Τότε λέει ο Χριστός προς το νέο: «νεανίσκε, σοι λέγω, ἐγέρθητι». Και ο νέος, εκείνη τη στιγμή, ανακάθισε και άρχισε να μιλάει.

Όλοι αυτοί, οι οποίοι ακολουθούσαν το Χριστό, αλλά και ο κόσμος της περιοχής έλεγαν ότι μεγάλος προφήτης εμφανίστηκε και ο Θεός επισκέφθηκε το λαό του.

Με έναν λόγο, ο Χριστός ανασταίνει το νεκρό γιο της χήρας. Με ένα λόγο ο Θεός μπορεί να κάνει τα πάντα• ό,τι είναι αδύνατο για τον άνθρωπο.

«νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι», ήταν ο λόγος του Κυρίου προς το νέο.

Στη σημερινή εποχή, μπορούμε να πάρουμε μεταφορικά την παραπάνω ρήση.

Η νεολαία μας, τα παιδιά μας βρίσκονται χαμένα μέσα στον κόσμο. Ψάχνουν να βρουν υλικά αγαθά που τους δίνουν βραχυχρόνια χαρά και ευχαρίστηση, αλλά η χαρά δεν διαρκεί πολύ. Η ευτυχία δεν υπάρχει. Νιώθουν μια απόγνωση, μια απελπισία για το αύριο.

Χωρίς όνειρα, χωρίς στόχους, χωρίς ελπίδα προχωρούν τη ζωή τους.

Δεν τους ενδιαφέρει η άλλη ζωή• δεν τους ενδιαφέρει η ζωή μετά το θάνατο. Γιατί, πολύ απλά, δεν ζουν ούτε τη ζωή πριν το θάνατο.

Ο Χριστός δίνει την συμβουλή: «ἐγέρθητι». Να σηκωθούμε και θα είναι δίπλα μας. Άλλωστε, αυτή ήταν η υπόσχεσή Του: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε• ἀλλὰ θάρσετε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Ο λόγος του Χριστού δεν μεταδίδεται στη νεολαία. Δεν μεταδίδεται σε νέους ανθρώπους. «Να βρει ο λόγος του Θεού, σημειώνει ο π. Αθανάσιος Μυτιληναίος, αυτά τα σημεία της επαφής στη νεκρή νεολαία».

Χρειάζεται να μεταδώσουμε Χριστό στη νεολαία.

Αλλά• για να μεταδώσουμε, χρειάζεται, πρώτα, εμείς να ζούμε και να κηρύττουμε Χριστό.

Να ζούμε και, έπειτα, να κηρύττουμε. Πρώτα, να υπάρχει το βίωμα, το παράδειγμα, το πρότυπο. Όταν, όμως, εμείς δεν ζούμε Χριστό, τότε ο νέος, πώς θα πιστέψει;

Όταν λέμε ότι είμαστε χριστιανοί, αλλά είμαστε έτοιμοι να κρίνουμε τον αδερφό μας για το όποιο λάθος του, είμαστε Χριστιανοί;

Όταν κατακρίνουμε τη νεολαία για τα λάθη της και δεν είμαστε κοντά για να πούμε ένα λόγο παρηγοριάς, πώς θα σωθούν αυτά τα παιδιά;

Ο Απόστολος των Εθνών, Πάυλος, στην αποστολική περικοπή, μάς τονίζει: «πιστεύομεν, διδοκαλοῦμεν».

Εμείς δεν πιστεύουμε αλλά κηρύττουμε. Είμαστε έτοιμοι να στιγματίσουμε τον κάθε άνθρωπο, τον κάθε νέο άνθρωπο για το οποιοδήποτε λάθος του, αλλά δεν

είμαστε έτοιμοι να δούμε τον εαυτό μας. Να δούμε και να διορθώσουμε τα λάθη μας, τις αστοχίες μας.

Τότε, ο νέος πώς θα έρθει κοντά στην εκκλησία, όταν υπάρχει τέτοια υποκρισία; Όταν είμαστε έτοιμοι να τον θέσουμε απέναντί μας και να τον κατακρίνουμε για τα πάντα;

Ενώ, η στάση του Χριστού είναι, τελείως, διαφορετική. Αγκάλιασε τον κάθε άνθρωπο. Αγκάλιασε τον πονεμένο άνθρωπο. Ήταν Αυτός, ο Οποίος ήθελε να σωθεί ο κάθε άνθρωπος, αλλά και ο κάθε άνθρωπος έβρισκε καταφύγιο και παρηγοριά κοντά Του. Δεν ήταν έτοιμος να κρίνει, αλλά έτοιμος να πει έναν καλό λόγο. Έναν λόγο παρηγορητικό. «Είμαι κοντά σου, μη κλαις, έχε θάρρος».